

Lukas 2:22-40

Kyndelmässodagen, 190203

Visitationshögmässa Almunge kyrka

(Det talade ordet gäller.)

Den här veckan har inneburit biskopsvisitation i Almunge pastorat. Tillsammans har vi sökt svar på frågan "Hur lever landsbygden?" Många svar har vi fått och vi har speglat dem i Jesu ord "Jag har kommit för att ni ska ha liv, och liv i överflöd" (Joh 10:10b).

Hur lever då landsbygden? Vi började med morgonbön och samtal på Ola gård. Det som är lätt att glömma i staden blev tydligt med en gång: det ömsesidiga beroendet mellan oss människor och resten av skapelsen – djur, växter och den övriga naturen. Den torra sommaren 2018 ställde detta på sin spets. Men även när allt flyter på går det inte med mindre än samverkan mellan människor och mellan olika kunskapsområden: kunskap om djurens behov och beteenden, om olika grödors växtegenskaper, om byggnader och maskiner, om människor och deras arbetsmiljö, om ekonomi och juridik.

Från lantbruket förflyttade vi oss raskt till kyrkan. Nuvarande Bladåkers kyrka är samtida med reformatorn Martin Luther. Det som inte kan undgås är det avtryck som bygdens kvinnor har gjort i olika skeden av dess historia. Även idag är det i stor utsträckning kvinnor som bär upp kulturlivet. Samlad kvinnokraft då som nu: den är viktig för att och hur landsbygden lever. Viktig för att utveckla en känsla för vad överflödande liv kan innebära.

Vi hade förmånen att få besöka boende och personal på Björkgården och två skolor, Knutby och Almunge. Det finns så klart en styrka i att få vara ett äldreboende och en skola på landet. Både lärare och elever uppskattade det mindre formatet, detta att bli sedd och kunna röra sig i goda och vackra utemiljöer. Men avståndet till stadens möjligheter minskar också tillgången till bland annat musikutbildning och till ett barn- och ungdomsvänligt kulturutbud överhuvudtaget. Stöttning och coachning behövs för att barnen ska uppnå sin fulla potential och kunna gå hela långa utbildningsvägen, ända fram till universitetet.

Samverkan med kyrkan är respektfull, uppskattad och välfungerande, men också utvecklingsbar. I kyrkan har ju alla viktiga frågor en hemvist. Utifrån det vore det naturligt att samverka kring föreläsningar och samtal kring allmänmänskliga frågor som till exempel barn och internet, hur vi vårdar vår egen och våra barns existentiella hälsa, vad så kallade popcornhjärnor gör med oss, med mera.

I betoningen av människovärdet och mänsklig värdighet finns givetvis en stor närhet mellan skola och kyrka. Du är inte dina resultat, du är alltid människa. Ändå kan det vara tufft. Högstadieläverna påminde oss om rollen som stress kring viktiga val i livet och kring prestation spelar i våra liv. Rätta prioriteringar och möjligheten att ångra sig, göra om och börja på nytt framstod som viktiga. Precis det som egentligen varje gudstjänst ger oss: möjligheten att spegla oss i det som är överflödande liv, justera vår inre kompass och få rätt proportioner på det som gläder och plågar oss. Samt möjligheten att ångra, ta emot förlåtelse och frimodigt ta oss an livet på nytt.

Vi har också haft After Work med en grupp företagare och samtalat med inflyttade kvinnor och familjen som driver Thuns. Samtalen gav intryck av en bygd där många gärna bor. Ökad inflyttning förväntas, samtidigt som det vittnas om att det inte alltid är så lätt att komma in i samhället. Stadsnära landsbygd har sina fördelar. Dock saknas en del service som är självklar i staden. Uppsala

kommuns landsbygdsstrateg betonade att det är lättare att få unga kvinnor med i den lokala demokratin. Unga män engagerar sig inte i landsbygdsutveckling, menade hon. Var är killarna och männen – det är ju en fråga som ofta är aktuell också i församlingslivet.

Föreningslivet är annars en stark ryggrad i den sociala infrastrukturen. Samarbete mellan föreningar och kyrkan är inte bara en möjlighet utan också en verklighet. Många föreningsaktiva är ju samtidigt också kyrkan, eftersom de är medlemmar i den. För kyrkan är ju inte bara anställda och förtroendevalda, det är vi alla som är döpta och medlemmar! Låt oss komma ihåg att kyrka inte är en produkt som vi konsumerar utan en rörelse, en kropp, som vi är del av. Och som vi växer och utvecklas tillsammans med.

På sopplunchen i Knutby församlingsgård mötte vi ett 50-al personer. Samtalen handlade om Knutby förr och nu. Någon tog upp sin vanda över att gudstjänstlivet inte blomstrar som det skulle kunna göra. Och det är en central fråga för kyrkan. Hur mycket god verksamhet vi än har, så är det i gudstjänsten som kyrkans puls slår. Tänk på gudstjänsten som elden som måste skötas för att kylan inte ska äta upp samhället. Det blev så tydligt när vi tände de många förbönsljusen i veckomässan i torsdags.

Ni som regelbundet firar gudstjänst, var glada och stolta över det. Ni gör en tjänst inte bara för er själva utan för hela bygden. Om det inte längre bes för våra barn och ungdomar, för sjuka, sörjande och ensamma, för makthavare och familjer – då blir det kallare, mörkare, fattigare. Bedjande händer drar gång på gång Guds förbarmande in i denna värld.

Och ni som nästan aldrig firar gudstjänst, överväg att göra det lite oftare, för er egen själs skull, för gemenskapens skull. Vi behöver alla plats för vår sorg, vår glädje, våra frågor, våra tillkortakommanden, våra lyckanden och våra misslyckanden och för att få nya perspektiv. Kyrkans gudstjänst är denna plats. Gudstjänsten är ett gemensamt ansvar. Hjälp och stötta därför era anställda och kyrkvårdarna i det arbetet. Visst är det ofta trångt för kyrkan i ett splittrat vardagsliv. Men vad är alternativet? Vi vet ju alla vad som händer med livet när pulsen saknas.

En titt på statistiken för församlingarna i Almunge pastorat ger värdefull information om den lite långsiktigare utvecklingen. Det syns tydligt vad som har förbättrats och var det finns tendenser som oroar. Fortsätt att ha koll på detta. Fira det som går bra! Och fira det som en gemensam framgång. En medarbetares framgång är också hela gemenskapens framgång. Det som kan och ska förbättras – ta er an detta med saklighet och sök stöd från stiftskansliet där så behövs.

Konflikter på landet är ibland speciella, eftersom minnet lever längre än i stan. Samtidigt finns ofta något gott i insikten att vi i det mindre sammanhanget också är mer beroende av varandra. Vi kan inte tuga ihjäl eller hoppas att en sårig historia försvinner när vi blundar. I den bästa av världar finns en vilja att hitta sätt att leva med varandra trots olikheter och spänningar. Och en tillräckligt stor insikt att vi alla är ansvariga inför något som är mycket större än vi själva.

Även när världen ter sig långt ifrån sitt bästa ska vi alltid söka oss från mörker till ljus. Det är ju vad just denna söndag med det hemlighetsfulla namnet handlar om: kyndelmässodagen. Kyndel som betyder ljus, precis som det engelska *candle*.

Berättelsen ur Lukasevangeliet som vi har hört handlar om två nyblivna föräldrar som kommer till templet med sitt drygt månadsgamla spädbarn. På tröskeln möter de två gamla livserfarna människor som blir stormförtjusta över det lilla barnet. Barnet betyder befrielse, barnet är ljus som blir synligt

för alla folk, säger de. Men barnet kommer också att väcka strid, och genom moderssjälen ska det gå ett svärd, får föräldrarna höra.

Det är om Jesus detta sägs. Varför behöver vi honom och det ljus som han spridit över världens historia?

En barnpsalm av Margareta Melin uttrycker det mycket enkelt. "Gud bor i ett ljus dit ingen kan gå, Gud kan vi ej se och inte förstå. Men Gud kommer hit, han vill vara här. Så blir han ett barn som Maria bär."

Gud som är större än alla våra tankar och bilder om Gud är egentligen oåtkomlig för oss. Gud går inte att ringa in. Därför är det på sätt och vis ganska förståeligt att människor säger: "Jag vet inte om jag tror på Gud, men någon sorts högre makt kanske ..." Gud i sig är lika omöjlig att titta rakt in i som solen. Så det är inte så konstigt att vi inte kan mäta med blicken den gudomliga kraft som fyller och bär universum. Gud skulle kunna förbli en otäckt diffus makt, om vi inte fick se ett ansikte som vi kan känna igen oss i.

Jesus är Guds ansikte.

Barnpsalmen fortsätter: "Ära vare dig, o Gud, som är stor, att du kommer hit som vår lille bror." Inga storebrorsfasoner här inte. Gud är inte "storebror ser dig". Gud demonstrerar inte makt utan kärlek. Gud överbeskyddar inte. Maria måste se sin son dö. Men ljuset som utgår från barnet som Maria bär har följt med mänskligheten ända sedan dess. Det lyser också i Almunge pastorat.

Ljuset som kommer från Jesus skyr inte mörkret. Det gick igenom dödsskuggans dal och lyste upp självaste dödsrikets mörker. Det glänser i vårt kulturarv. Och särskilt nu i denna ny-rengjorda vackra Almunge kyrka! Det strålar varje gång en bygdens dotter eller son och en nyinflyttad känns igen som en syster eller en bror.

Landsbygden lever – belyst av det ljus som liv åt världen gav. Guds ljus i Jesus Kristus.

Tack för allt som ni har delat med mig och mina medarbetare under denna vecka! Låt oss tillsammans fortsätta att vandra i ljuset. Amen.